

РЕШЕНИЕ

№ 26146

гр. София, 01.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 12.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **4332** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/. Делото е образувано по жалба на Н. Н. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ с № 24-1204-000263/05.03.2025г., издадена от младши автоконтрольор ОДМВР-София, сектор ПП. С нея на основание чл. 171, т.2, б. "Л" от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка – временно спиране от движение на МПС – Х. И-20, с ДК [рег.номер на МПС] за срок от 1 месец. В жалбата се излагат аргументи, че актът е издаден при грешно установени факти и при неправилно приложение на материалния закон. Автомобилът не бил собственост на жалбоподателя, а на лизингова компания, а той бил само ползвател. Т.е. не били налице материалноправните предпоставки за издаване на акта. Иска се отмяната му Претендират се разноси.

В съдебно заседание представителят на жалбоподателя поддържа жалбата по същите съображения.

Ответникът – младши автоконтрольор ОДМВР- София, сектор ПП, не изразява становище за нейната основателност.

Софийска градска прокуратура не е встъпила в процеса.

Съдът, след преценка на събраните доказателства, приема за установено следното:

От съдържанието на заповедта, се установява, че е издадена въз основа на АУАН № АД 700802 от 05.03.2025г., съставен срещу жалбоподателя от младши автоконтрольор ОДМВР-София, за това че е управлявал автомобил Х. И20, с рег. № С., на 23.08.2024 г., около 09,11 ч., в [община], по път първи клас I-8, обл. Софийска, км. 38+400, с посока на движение от [населено място] към

Драгоман, в населено място, при ограничение на скоростта въведено с пътен знак Д-11- 50км/час, със скорост 104км./ч. при приспаднат толеранс -3%, установено с техническо средство АТСС Т., фабр. № М.. Установено е превишение на скоростта с 54км. Деянието е квалифицирано в акта като нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. С издадената заповед на жалбоподателя е наложена обжалваната принудителна административна мярка /ПАМ/ – временно спиране на ППС за срок от 1 месеца, на основание чл. 171, т. 2, б. „л“ от ЗДвП, връчена на 10.04.2025г.

Приложен е актът, чието съдържание, относно фактическите основания е идентично с описаното в заповедта и снимков материал от заснетото нарушение.

От представения от жалбоподателя лизингов договор се установява, че автомобилът е собственост на лизингова компания „ОТП ЛИЗИНГ“ ЕООД, а той го ползва по договор за финансов лизинг № 84353/02.10.2023г.

Приложена е заповед 5173-628/07.02.2024г. и акт за встъпване в длъжност, които удостоверяват длъжността на актосъставителя.

Описаните факти се установяват непротиворечиво от писмените доказателствата по делото.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното: Подадената жалба е допустима, като подадена от адресат на акта, в законния срок. Жалбоподателят изрично е посочен като адресат на издадената заповед. Той има правен интерес да оспори акта, освен заради качеството си на адресат и заради качеството си на ползвател на автомобила по договора за лизинг. Заповедта възпрепятства възможността му да упражнява това свое право.

Разгледана по същество жалбата е основателна. Актът е издаден на основание чл. 171, т. 2, б. „л“ от ЗДвП, която разпоредба предвижда възможност да се приложи ПАМ временно спиране от движение на ППС само на собственик, който при управление на моторно превозно средство превиши максимално разрешената скорост в населено място над 50 km/h, за срок един месец. Безспорно е установено, че жалбоподателят не е собственик, а само ползвател на автомобила, следователно актът е издаден при неправилно приложение на материалния закон, срещу ползвател, а не по отношение на собственика на автомобила и следва да се отмени като незаконосъобразен само на това основание.

В допълнение, по делото не е приложена и заповед на Министъра на вътрешните работи, с която младши контрольорите при ОПП- ОДМВР се определят за компетентните длъжностни лица да прилагат ПАМ към датата на съставяне на заповедта и е приложен неподписан акт и ЗППАМ, въпреки че преписката е изисквана в цялост, включително и с напомнително писмо. П. от актосъставителя ЗППАМ е приложена от жалбоподателя към жалбата, поради което съдът приема, че е спазена писмената форма при съставянето на акта, по но по делото е приложен само неподписан от посочения издател АУАН. Така че от представените доказателства не се доказва нито компетентността на съставителя на заповедта, нито основанията за издаването ѝ, доколкото неподписан АУАН е невалиден акт.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед, като издадена при съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон е незаконосъобразна. Жалбата се явява основателна и като такава следва да бъде уважена.

При този изход на делото основателно е искането на жалбоподателя да му бъдат заплатени направените и доказани по делото разноски – 10лв. държавна такса, Основателно е искането на адвоката за присъждане на възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА. От представения договор се изяснява, че адвокатската помощ е оказана безплатно на близко лице по еда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА. Следователно, следва да се присъди възнаграждение в размер на 1000лв., на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за възнаграждения за адвокатска работа.

По изложените мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Н. Т., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ с № 24-1204-000263/05.03.2025г., издадена от младши автоконтрольор ОДМВР - София, сектор ПП.

ОСЪЖДА ОДМВР - СОФИЯ ДА ЗАПЛАТИ на Н. Н. Т., ЕГН [ЕГН], разноси в размер на 10лв.

ОСЪЖДА ОДМВР - СОФИЯ ДА ЗАПЛАТИ на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА на адвокат С. Р. М. – САК, л.№ [ЕГН], сумата 1000лв. – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните.

Съдия: